

Škola průkopníků - 2

- *mluví* Torben Søndergaard

Náboženství nebo Ježíš

Torben Søndergaard - The Pioneer School - 2

Překlad: nove-stvoreni.cz

Verze (build **01**) © 2016 nove-stvoreni.cz

[Licence](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/): Creative Commons BY-NC-SA 4.0 International
Uveďte autora – Neužívejte komerčně – Zachovejte licenci 4.0 Mezinárodní

Torben Søndergaard - Škola průkopníků - 2 - Náboženství nebo Ježíš

Vítejte u druhého vyučování naší online biblické školy. Dnes budu mluvit o náboženství ve srovnání s tím, co přinesl Ježíš. Mnoho věcí, které dnes v církvi děláme, souvisí více s náboženstvím, než s Ježíšovým vyučováním. V dnešní době se mnoho křesťanů v neděli pěkně obleče, jde na svaté místo - do církve, aby provozovali různé aktivity. I v jiných náboženstvích je zvykem, že se lidi nastrojí, jdou na speciální místo, aby vykonávali speciální náboženské věci, ale Ježíš s tím nepřišel.

Ježíš přišel vybudovat nové Tělo - mě a tebe. My, kdo patříme Ježíši, jsme chrámem, jsme plní Ducha svatého, jsme kněžími, jsme pomazáni a on chce být součástí našeho každodenního života. To uvidíte v dnešním vyučování. Já věřím tomu, že toto vyučování vám pomůže se osvobodit, abyste vešli do života, o kterém čteme v knize Skutků. Bůh vám žehnej.

Vítejte, je skvělé s vámi zase být. Toto je druhé vyučování naší biblické školy, Školy průkopníků a já se opravdu těším, že s vámi můžu zase být. Posledně jsem vás provedl částí historie církve, jak vidíte za mnou. Dostal jsem velmi dobrou zpětnou vazbu a spousta lidí mě kontaktovala. Říkali, že to pro ně je zlomové, a že to potvrdilo mnoho věcí, které měli na srdci, ale že pro ně nebylo jednoduché vidět přesně, co bylo špatně, ale Duch svatý s nimi jednal a během posledního vyučování přišla ta "Heuréka, teď už to chápu!" A to je často odpověď, kterou vídám, když si lidé přečtou mou knihu Poslední reformace. Často si uvědomí, že to je to, co měli na srdci, že si pokládaly ty stejné otázky, lámali si s tím hlavu spoustu let, ale najednou tomu rozumí. Toto je zpětná vazba. Proč? Protože toto buduje Bůh. Ježíš staví svou církev, takže už teď pracuje s tolika lidmi po celém světě. Věřím, že právě stojíme před Poslední reformací a brzy uvidíme, že to "exploduje" po celém světě, protože na tom Bůh pracuje už dlouho, jak jsem vám říkal minule a On stále pracuje i dnes.

Jestli chcete nějak pomoci, tak šířte toto vyučování, mluvejte s lidmi o Škole průkopníků, ať se další přidají. Chceme, aby se to stalo už teď. Chceme vidět lidi, jak opět zahoří pro Boha a budou žít život, o jakém čteme v Bibli. Mnoho lidí vnitřně zmirá v těch krabicích, v církvích. Lidi se ptají: "Torbene, proč to děláš? Proč chceš reformaci církve?" Chci ji, protože ji Ježíš chce. Chci ji, protože ji Ježíš má na srdci a taky ji chci, protože nás Ježíš povolal činit učedníky. Já ale vidím, že současný systém k tomu není efektivní. Takže lidé sedí v církvi mnoho let, ale stále neví, jak můžou sloužit Bohu, neví, jak uzdravovat nemocné, vyhánět demony a přivádět lidi ke Kristu. Takových je hodně. Neví, jak sloužit v té krabici, takže jen sedí a sledují jiné lidi, jak slouží.

Pomalou vevnitř umírají, protože každý z nás je povolán ke službě Bohu. Každý z nás je povolán k tomu, aby byl použit Bohem. Když jen sedíme a posloucháme, nic neděláme, tak ten život nás pomalu opouští. Potřebujeme tu reformaci, protože tolik lidí bylo jednou zapáleno pro Boha, ale mnoho z nich duchovně chřadne a mnoho již zemřelo. Hodně se mluví o odpadávání, že bychom to neměli dopustit, ale odpadnout od Boha neznamena opustit církev. Odpadnout od Boha znamená opustit tu první lásku. Pořád můžete chodit do církve, zvedat ruce, stále můžete dělat věci, které jste dělali už tolik let, ale jestli ta láska k Bohu je pryč, touha se modlit, touha po Božím slově. Jestli to je pryč, tak jste odpadli.

Díky tomuto vyučování vidíme hodně lidí, kteří odpadli, že třeba chodí dále do církve, ale duchovně zemřeli,... ale když s nimi začneme pracovat, trénovat je, tak ten oheň se opět vrací. Před chvílí jsem si psal s někým na Facebooku, s chlapíkem z Dánska. Osobně jsem ho nepotkal, ale trénoval jsem někoho, kdo pak trénoval někoho dalšího, kdo pak trénoval tohoto chlapíka. Já jsem s ním ve spojení. Jeho život se úplně změnil! Jeho svědectvím je, že sedával v církvi po mnoho, mnoho let. Chodil ve středy, v neděle, přečetl Bibli tak dvakrát do roka, ale najednou pak prožil proměnu. Najednou viděl, že může něco dělat. Vyšel na ulici, naučil se uzdravovat nemocné. Něco to v něm změnilo. Teď je jeho život úplně jiný. Zázraky vidí každý den. Není to ale jen

o zázracích na ulici. Změnilo to i jeho osobní život s Bohem. Napsal mi, že za poslední léta plakal jen párkrát, protože nemohl brečet. Jednou, když zemřela jeho matka, ale během dvou týdnů po tom jeho novém startu pláče neustále. Pláče, když čte Bibli. Teď ji prostě čte každý den, neustále se modlí a prožívá to.

Jeho blízcí jsou v šoku. Říká teď v církvi svědectví, dnes vezme další lidi do ulic, zítra s sebou zase vezme pastora. To, co se s ním stalo, nějak proměnilo celou církev, protože najednou ten oheň přišel do církve a lidé uviděli, že můžou něco udělat. Uviděli, že nemusí čekat, že už to mají a už je jen třeba vyjít. Toto je jeho svědectví, ale svědectví té ženy, která ho trénovala, je dosti podobné. Chodila do církve mnoho let, ale duchovně byla mrtvá, bez života. Najednou ale vyšla, byla vytrénována a viděla, že Ježíš dělá úžasné věci. Tento měsíc přivedla lidi ke Kristu, pokřtila je v Duchu svatém, pokřtila je ve vodě a její život je také úplně proměněn. Oba tito lidé mi říkají to samé. Jejich blízcí se jich ptají, co se jim stalo, co se jim to děje. Tito lidé, co se jich ptají, ale nejsou nějaký čerství křesťané, co se sotva obrátili, co pocházejí z nevěřících rodin, ne. To jsou křesťané, "křesťané", kteří sedí v církvi už mnoho let, co se ptají. "Co se to děje? To chci taky..." A pak najednou vidí, že odpadli od té první lásky, protože do té situace přijde světlo a temnota musí pryč.

Takže vidíme, že svědectví se šíří. Nemluvíme jakoby jen o mně, křesťanovi z nevěřícího prostředí. Jak se každý ptal: "Co se to s tebou děje?" Ne, mluvíme o lidech, kteří už chodí do církve a byli tam už mnoho let, ale když ten život najednou přijde, možná úplně poprvé, tak je to tak silné a radikální, že se každý ptá: "Co se to s tebou děje?" A to právě dnes vidíme. Před několika lety jsem dostal prorocké slovo. Někdo viděl oheň uvnitř velkého sudu, ale když na ten sud dali víko, tak ten oheň pomalu uhasl. Když ale víko znovu sundali, oheň opět zahorel. Myslím, že to je dobrý obraz toho, co Bůh koná: že když změníme některé věci, které tady zmiňuji, tak ten oheň zase přijde a rozhoří se. Díky minulé lekci, jak jsem slyšel, se najednou u mnoha z vás objevil nový hlad po Božím slově, protože teď se do něj chcete ponořit a chcete ho chápat. Předtím to bylo spíše tak, že jste si řekli: "Pff, já to všechno chápu, mám jasno." To se teď ale mění díky Bohu.

Jsem moc rád, že se to děje a jsem vděčný za tu odezvu. Taky jsem obdržel nějakou kritiku. Tak to je vždycky, protože lidé mají různé brýle, jak jsem říkal minule, a když poslouchají má vyučování a mají tlustá skla. Když máte takové brýle, tak máte s něčím takovým problémem. S jinými brýlemi budete mít zase jiné výhrady. Někdo mi napsal dvě věci. Údajně jsem neučil biblické věci v minulém vyučování. Takže bych chtěl říct toto.

První věcí bylo, že když jsem mluvil o církvi - první církevní budova se objevila v období katolické církve. V Knize skutků neměli církevní budovu! Tak to bylo prý nebiblické a nepravdivé, protože v Knize skutků měli synagogu a Pavel tam chodil kázat. Když čtete Knihu skutků, tak musíte pochopit, že ta kniha je zaměřena především na Židy, protože takové bylo zkrátka období. Takže Pavel šel do synagogy, protože to bylo místo, kde se scházeli. Neznamenal to, že když šli do jiných států, které nebyly židovské, tak postavili nové synagogy. Ne, protože s takovým vyučováním Ježíš nepřišel. Takže když šel Pavel do synagogy, nemůžete to srovnávat s tím, jak my dnes chodíme do církve. A další věc... Kde lámali chleba? Kde byla večeře Páně? To dělali po domech. Proč ne v synagogách? Protože to nemohli tak dělat, synagogy nebyly místem pro křesťany, ale pro Židy. Pro vyznavače Staré smlouvy. Chleba se tam nelámali, protože s tím později přišel až Ježíš. To patří k Nové smlouvě a chleba tedy lámali jen v domech.

Takže když Pavel kázal v synagogách, tak to dělal proto, že chtěl, aby lidé porozuměli, že Ježíš je Kristus a chtěl, aby lidé činili pokání. Někdy ho vyhodili, ale někdy tam byli lidé, kteří uvěřili a chtěli následovat Krista, opustili synagogu a odešli s Pavlem. Takže synagoga není církev! Když se shromáždili v chrámu nebo u něj, tak někteří říkají, že to bylo to místo shromáždění, církev, ale chrám byl místem, kde hlásali Ježíše, kde kázali, kde uzdravovali nemocné a kde byli spolu. Nebylo to ale takové církevní shromáždění, kde by lámali chleba. Spíše to bylo jako na ulicích, kam můžou křesťané chodit, sdílet Ježíše, hlásat Boží slovo, uzdravovat nemocné, přivádět lidi k záchraně.

Takže když čtete Bibli, tak je třeba si sundat ty brýle, abyste viděli, co Bible říká.

Dále mi taky bylo vytčeno to, co jsem říkal o křtu nemluvnat. Prý se mýlím, protože v Bibli lidé taky křtili nemluvnata a dotyčný uvedl příklady. Například když čteme ve Skutcích, že celý dům byl pokřtěn. Taky dotyčný zmínil, že jsem řekl, že křty nemluvnat začaly až v tomto období [za Konstantina]. On říkal, že začaly už dřív. A to je pravda. Historie říká, že asi tak kolem roku 200 byl proveden první takový křest, ale já tím hlavně myslel, že to bylo až později přijato jako doktrína. Stalo se to součástí církve. Některé věci začaly už před Konstantinem, ale za něj byly přijaty jako doktrína. Žádné křty miminek ale nenajdeme v knize Skutků a to vám můžu rychle ukázat. Například v 16. kapitole ve Skutcích čteme o žalárníkovi a jeho domě, že se tam všichni dali pokřtít.

Lidé často vkládají něco do textu, aby to odpovídalo jejich doktríně. Tak si tam tedy přimysleli, že v té domácnosti byla miminka. To tam ale nečteme. Ve Skutcích 16 se můžeme dočíst, že jim říkají: *"Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i tvůj dům. Potom přinesli Pánovo slovo jemu i všem u něj doma."* Dále čteme, že "hned nato se dal s celou svou domácností pokřtít." To, že se každý v domácnosti dal pokřtít, neznamená, že byli všichni pokřtěni. Řeknu to ještě jinak. Můžeme se několikrát dočíst, že k Ježíši přišly zástupy a že On uzdravil všechny. Znamená to, že všichni byli uzdraveni? Ano i ne. Neznamená to, že každý člověk byl uzdraven, ale že každý, kdo byl nemocný, byl uzdraven. Tam je rozdíl. Takže když čteme, že všichni přišli, celé zástupy, a že všichni byli uzdraveni, tak to neznamená, že každý byl uzdraven, ale každý, kdo měl potřebu, být uzdraven, byl uzdraven.

To stejné čteme i tady s těmi křty. Neznamenal to, že každý člověk byl pokřtěn. Každý, kdo měl potřebu být pokřtěn, byl pokřtěn. Miminka nemají potřebu se nechat pokřtít. Když si jen sundáte ty brýle a čtete dál, že se celá domácnost radovala, že uvěřila v Ježíše. Když čteme sousloví "celá domácnost", tak to přece zahrnuje i ta miminka. Takže později, když je to zmíněno, to taky musí zahrnovat miminka, protože Bible říká, že se celá domácnost radovala, že uvěřila. Kdy jste naposledy viděli mimčo se radovat, že uvěřilo? Kdy naposledy? To jste ještě neviděli. To je jen příklad, že si lidé často myslí, že něco je nebiblické, jsou vzdělaní, mají naučené doktríny a jsou pohotoví něco označit za nebiblické, ale to protože něco vkládají do toho textu, aby to sedělo k jejich tradicím.

To je jen příklad, že když čteme knihu Skutků, tak zapomeneme, že tam žilo hodně židů, a tak vezmeme synagogu a uděláme z ní něco, čím vůbec není. A když čteme o křtech, tak dáme něco navíc do textu, protože chceme, aby to sedělo k našim tradicím. Já věřím, že musíme věci zjednodušit. Musíme si sundat brýle, číst Slovo tak, jak je, věřit tomu a nezkoušet změnit Slovo, aby souhlasilo s naší teologií. Ne. Změň svou teologii, ať souhlasí se Slovem. To potřebujeme: jednoduchou víru, číst Slovo, být mu poslušný.

Stejně jako ten muž, o kterém jsem vám říkal, že je teď zapálený, protože jsme ho "nakopli", modlil se za lidi na ulicích. Je to mocné a jednoduché. Lukáš 10:9. Ježíš řekl: Běžte, uzdravujte nemocné, kažte evangelium. Je to tak lehké! Každý to dokáže! Boží slovo je jednoduché, my ho komplikujeme. Ježíš nepřišel s náboženstvím, kde potřebujeme 7 let vzdělání, abychom pochopili, co říkal. Ne. On přišel s jednoduchým životem. Děti tomu rozuměli. A často to děti přijímají jednodušeji než my, protože máme problém tady nahoře [v hlavě]. Zbytečně to komplikujeme. Takže v minulé lekci jsem vás provedl částí historie církve, tady máme Knihu skutků, probuzené křesťanství, Ježíš je stejný i dnes, ale mnoho věcí se změnilo v období katolické církve. A na tomto dnes stavíme. Luteránská církev vypadá podobně jako katolická a vesměs vše dnes vypadá dost podobně. Skutečně potřebujeme reformaci, protože Ježíš nás povolal činit učedníky, zbrojit je a trénovat.

My to často v církvi máme tak, že lidé nebývají zbrojeni ani trénováni. Oni sedí a poslouchají příběhy o tom, jak to někdo dělá. Je třeba se zase zaměřit na trénink a přípravu lidí. Musíme dostat

Ježíše "z krabice" a začlenit ho do našeho každodenního života. A o tom právě dnes chci mluvit. Chci začít svědectvím z mého života. Když se mi tak změnila má perspektiva, tak za ta následující léta mám mnoho svědectví. Je to svědectví jako z Knihy skutků. Uvidíte, jak nás Duch svatý může vést, jak se lidé obrací a jak je Ježíš opravdu i dnes stále stejný. Řeknu vám to svědectví, protože to úzce souvisí s dnešním tématem. Takže doufám, že jste připraveni.

Asi tak před rokem se můj otec obrátil, já ho pokřtil. Já pocházím z nevěřícího prostředí, a když jsem se obrátil, tak můj otec ani nechtěl, abych chodil do církve. Teď už je ale jiný a já měl příležitost ho pokřtít. Bylo to úžasné. Asi tak před rokem a půl jsem byl u mých rodičů, seděli jsme a povídali si o Ježíši a o Izraeli. Oni předtím byli na nějakém shromáždění, kde o Izraeli někdo mluvil. Když jsme o tom tak mluvili, tak jsem otci řekl, "Já vždy tak snil o tom, že pojedu do Izraele, budu se procházet po těch místech, všechno uvidím..." a řekl jsem mu, že tam chci jet a vzít s sebou rodinu. Protože jsem to tak cítil, tak jsem ještě dodal, že věřím, že Bůh chce, abych tam jel už brzy. Najednou to ze mě tak vyšlo, neboť jsem cítil, že Bůh chce, abych to udělal.

Nemyslel jsem si ale, že to bude až tak brzy. Za dva dny mi totiž volala jedna žena z Jeruzaléma. Řekla: "Musím s vámi mluvit, musím s vámi mluvit! Před dvěma dny, (když jsem já byl u rodičů), mi před spaním Duch svatý řekl: 'Vyhledej si zázraky a znamení na Youtube.' To jsem udělala a objevil jste se tam vy. Viděla jsem video, dívala jsem se na váš web a uvědomila jsem si, že toto je jiné. Zapsala jsem si vaše telefonní číslo a Duch svatý mi pak říkal, že vám mám zavolat a pozvat vás do Jeruzaléma, abyste zůstal u nás." Tak jsem si řekl, že teda fajn. Vždyť jen před 2 dny jsem byl u rodičů, říkal jsem jim o tom, jak jsem o tom vždy snil. "Tak se za to modleme." Další den mi napsala: "Poslala jsem vám 2500 euro, abyste mohl přijet s celou rodinou." "Wow." Já ji ani neznal! Mluvil jsem s ní jen 5 minut přes telefon a najednou mi poslala 2500 euro, abych mohl přijet s celou rodinou. Takto nás prostě Bůh může vést.

Před třemi měsíci jsem byl v Jeruzalémě, byli jsme tam u nich s rodinou celý týden, navštívili jsme různá místa, modlili jsme se a bylo to skvělé. Ptal jsem se Ježíše, co chce, abych tam dělal. Co mi tam chce ukázat. A jednoho dne jsme se vydali na cestu ke Galilejskému moři, šli jsme k místu, o kterém čteme v Janovi 21. Tam čteme, jak se Ježíš po vzkříšení znovu ukázal svým učedníkům, když rybařili. Řekl jim, že mají hodit síť na opačnou stranu. Vylovili hodně ryb, vrátili se a pak se Ježíš třikrát ptal Petra, "Miluješ mě?" My jsme byli přímo na tom místě. Díval jsem se, kde to Ježíš prý seděl, kde vylovili ty ryby, kde pak seděli společně. Teď tam vystavěli velký katolický kostel. To tam za Ježíše nebylo. V tomto ohledu to bylo v Izraeli takové těžké, protože na těch místech, kde se před mnoha lety odehrály ty věci, teď stojí velké katolické nebo luteránské kostely a to tak nějak zabíjí tu jednoduchost života, o které čteme. To, co Ježíš přinesl. Když jsme pak šli nahoru kolem toho katolického kostela u moře, tak tam byla paní na vozíčku. Paní, která se mnou byla, za ní šla a já se připojil. Tato žena byla z Brazílie. Já jsem nerozuměl, co měla přesně za problém, ale nějak si zničila koleno a nebyla schopna chodit.

Paní, která byla se mnou, mě požádala, jestli bych se mohl modlit a já tedy položil ruce a modlil se za ni a pak se začaly dít věci: Vskočila ze svého vozíčku, procházela se a křičela. Křičela a to možná i v jazycích. Říkala hodně věcí, kterým jsem nerozuměl, a najednou k nám od moře přišlo hodně lidí. Celá skupina přišla a taky nějaké fotící Číňané. Ona chodila kolem svého vozíčku a pořád radostně křičela a křičela. Pak z katolického kostela vyšel kněz: "Pšš, pšš, tiše, tiše." Stál tam ve svém krásném oděvu. A celá ta situace byla taková zvláštní.

Později jsem si všiml, že tam byla značka "Tiše" ve třech jazycích. Té paní to ale bylo jedno. Byla tak šťastná a ten muž se jí snažil utišit. Najednou přišel zbytek té skupiny a byl tam někdo z Brazílie, tak mohl překládat. Takže tedy volala: "Už to nebolí, už to nebolí! Můžu chodit! Můžu chodit!" Pak přišel někdo další, kdo mě poprosil o modlitbu. Tak ten byl uzdraven. Někdo další ze skupiny přišel s holí, modlil jsem se a byl uzdraven. Pak přišel další a řekl, "jsem pastor a zvu vás do Brazílie!" Pak přišel někdo další a ptal se, "Můžete se za mě modlit? Chci dělat, co děláte vy." Já

nevěřím v nějaké předávání - věřím v modlení se za lidi, ať přijmou Ducha svatého a ne pomazání, jak se to dělá v církvi. To ale vysvětlím později. Ale tak jsem na něj položil ruce a ani nevím, co se stalo, ale Bůh ho zasáhl a možná byl z něčeho vysvobozen, spadl na zem, na kameny. Ležel tam na kamenech před katolickou církví. Bylo to tak úžasné tam být. Pak se najednou každý díval na mě, fotili si mě. Pak jsem si uvědomil, že bych měl jít pryč, už toho na mě bylo moc, taková pozornost.

Byl jsem pak v šoku, mám to i na videu. Najdete to třeba na mých stránkách, na Youtube to je "Miracles in Israel". Na to se pak můžete podívat, jak jsem byl vykulený z toho, co se tam odehrálo. Bylo silným zážitkem to prožít na místě, kde byl Ježíš, kde konal zázraky. Ježíš měl tenkrát problémy s farizeji. My tam měli problémy s katolickou církví, odkud vyšel ten kněz a řekl: "Pšš, tiše." Více ho zajímal ten rámus, který jsme dělali, než že se té ženy dotkl Bůh a ona byla uzdravena. Bylo to pro mne silnou zkušeností. Pak jsem šel na místo, kde Ježíš žil a na tom videu říkám: "Podívejte, toto je Ježíšovo rodné město, tady žil. Teď tady na světě není..." ale pak mi to došlo: "omlouvám se, samozřejmě že tady je! Vždyť já jsem Jeho tělo. Vy jste Jeho tělo." Ježíš i dnes stále uzdravuje lidi v Izraeli, uzdravuje lidi po celém světě. Proč? Protože se nezměnil. My jsme Jeho tělo. Toto je normální křesťanský život.

Potom ten poslední den, kdy jsem tam byl, jsme se bavili o mnoha věcech, dost věcí se taky stalo, ale taky jsme šli na kopec, kde stál chrám. Jeruzalém byl samozřejmě několikrát zničen, takže to tam vypadalo úplně jinak, než jak to bývalo, ale místo to je stejné. Já tam tak stál na tom kopci, kde teď stojí dvě mešity. Stál jsem tam přímo na tom místě, kde dříve stávala nejsvětější svatyně. Přímo tam byl chrám. A to se mě tak dotklo, protože najednou jsem si uvědomil, že ten chrám tam není..., ale vlastně tam je, protože já tam stojím. Ten chrám tady je, protože já jsem chrámem Ducha svatého. Duch svatý je tady, protože On žije ve mně. A o těchto věcech bych chtěl mluvit. To zjevení, že MY jsme chrámem, že MY jsme tělem, zjevení toho, že Duch svatý žije v nás... My jsme tělo Kristovo. Pochopení tohoto konceptu osvobodí mnoho lidí. Ale protože se často díváme skrze ty brýle, tak i když to slycháváme na shromážděních, mnoho lidí slyšelo, že do chrámu se nechodí, že MY jsme tím chrámem. Oni tomu ale nerozumí, prostě to nevidí. Chci vám tedy ukázat, s čím přišel Ježíš a taky vás trochu vyprovokovat, jak jsem to minule zmínil. Snad jste na to připraveni.

Nejdříve vám chci ukázat, co doopravdy znamenají slova jako "církev" a další. Samozřejmě budou vždy lidé, kteří to chápou jinak, ale toto je ten standard. Když já řeknu "církev"... Chci ještě poznamenat, že toto i ostatní videa jsou v HD kvalitě, takže si můžete nastavit tu nejvyšší kvalitu, abyste mohli přečíst všechny texty. Takže to jsem ještě chtěl dodat.

Církev. Co je to církev? Mnoho lidí věří tomu, že církev / kostel je místem, kde se provozují náboženské aktivity: uctívání atd. Tomuto věří většina lidí. Když někomu zmíníte církev, tak první věcí, která lidi většinou napadne, je nějaká budova, kde se dělají ty náboženské věci. To je ovšem na míle vzdáleno od toho, čemu věřili první učedníci. Nemělo to s tím co dělat. Ježíš přišel zničit celý tento koncept. Udělal to, aby mohl vytvořit to Tělo. Ten chrám tam dnes není, protože ten chrám je tady. My jsme Božím chrámem.

Kvůli tomu, jak dnes provozujeme církev a děláme všechny ty naše aktivity, zakořeňujeme v sobě špatné smýšlení, protože my se neučíme jen z toho, co slyšíme, učíme se i z toho, co vidíme. Můžete tedy chodit do církve už dlouho, zřejmě někdy uslyšíte, že církev není ta budova, že církev jste vy, ale svým životem ukazujeme, že jsme to nepochopili. Zním mnoho lidí, kteří prostě byli s přáteli, seděli doma, mluvili o Ježíši, sdíleli svědectví a velice se jim to osvědčilo. Neřekli by ale, že to jejich shromáždění bylo "církví". Ne, řekli by, že se prostě tak sešli, měli společenství, ale neměli církev. Ona to církev ale byla. Stejně jako v neděli. Protože církev není místem, kam chodíte. Je to něco, čím jste.

Dále: když někomu řeknu slovo "kněz", tak si většina lidí vybaví někoho, kdo má to vzdělání,

speciální povolání. Jsou to ti, kteří mohou křtít lidi, vést večeři Páně, a taky nějak fungují jako prostředníci mezi námi a Bohem. Toto smýšlení je úplně opačné tomu, s čím přišel Ježíš. A my dnes stavíme na základech, které jsou úplně převrácené. V Bibli můžete vidět, že tam byl nějaký velekněz a tím byl Ježíš Kristus. Když je zmíněn kněz, tak se tím myslí Tělo Kristovo - všichni jsme kněžími. V katolické církvi se ale objevil takový prostředník mezi Bohem a lidmi. Bylo jen několik vyvolených, kněží, kteří měli speciální pomazání. To oni mohli křtít, to oni mohli vést večeři Páně a prostě tak stáli mezi Bohem a lidmi.

Během reformace Luther přišel s konceptem kněžství všech věřících. To znamená, že nepotřebujeme mít kněze mezi námi a Bohem, máme Ježíše Krista. On to změnil, takže nepotřebujeme toho prostředníka. Nezměnil to ale natolik, že bychom nepotřebovali kněze vůbec. Můžeme mít přímý vztah s Bohem bez kněze, ale Luther nenavrátil to kněžství všech věřících: že všichni můžeme křtít. A to smýšlení je stále zakořeněno v mnoha lidech. Před nedávnem mi volala jedna žena a říkala: "Mám syna a..." (je mu 19, potkal jsem ho na několika setkáních, je super) "...a on je teď hrozně zapálený a chce být pokřtěn, můžu ho pokřtít?" Řekl jsem, že ano. "No.. já vím, že můžu, ale smím to opravdu udělat?" Ano, můžeš! Ježíš ti přikázal jít činit učedníky a křtít je. Přesně to ti přikázal. "No víš, Torbene, ale já nejsem žádný kněz." Ale ne, všichni jsme kněží, můžeš to udělat! "Jo, ale..." Říkal jsem jí, že může. Ona to ale neudělala. Proč? Kvůli těm brýlím. Ten systém v ní vytvořil takové smýšlení, že jsou jen někteří ti vyvolení a pomazání, kteří to můžou dělat. My, běžní lidé, nemůžeme. Ježíš nesnáší toto učení! Šel proti tomu například, když umyl nohy svých učedníků. Chtěl nám ukázat, že jsme všichni bratři a kněží s jediným veleknězem, Ježíšem Kristem. Všichni můžou křtít! Všichni můžou sloužit.

V Božím království není nic takového, že existují speciálně povolání lidé pro službu a pak ten zbytek, který sloužit nemá. Toto smýšlení brzdí růst. Takže dnešní růst je omezen na církev, shromáždění, kněze... Takže když lidé dnes chtějí přijmout Ježíše, tak my nevíme co s nimi, protože jsme je nevytrénovali. Říkáme si, "ok, zavedu tě k někomu, kdo to umí." Já taky takto přemýšlel.

Pamatuji si, když jsem poprvé vyháněl démona. Chápali jsme už, že Ježíš chce být součástí našeho života. Měli jsme zrovna domácí shromáždění a najednou tam jedna žena spadla, řvala, třepala se a křičela něco anglicky hlubokým mužským hlasem. Já to nikdy dříve nezkoušel, takže jsem byl v šoku. "Démon!" Ona zatím křičela: "Běž do pekla!" Mezitím mě tak napadlo: "Potřebuji tady kněze." Proč jsem si to myslel? Měl jsem v sobě Ducha svatého, byl jsem kněz, neměl jsem to vzdělání, ale Bůh mě povolal ke kněžství. Byl jsem vysvěcen - ne systémem, ale Bohem. Když jsem byl spasen, byl jsem povolán, byl jsem vysvěcen, stal jsem se knězem a přijal jsem Ducha. Takže jsem měl všechno! Kvůli mému smýšlení, mě ale napadlo: "Potřebuji kněze!" Ne. Nepotřebuji ho, jen se to musím naučit. Takže jsem šel za ní. Protože tam nebyl žádný kněz! Za to ovšem můžeme být dnes vděční, protože mě to přinutilo jít do akce. "Kde je kněz? Ups, jsem tu jen já. Ok." Zeptal jsem se: "Kdo jsi?" Ona odpověděla: "Jdi do pekla!" Tak jsem se znovu zeptal. "Jdi do pekla." To mě ale naštvalo, tak jsem řekl: "Ne! Ty běž do pekla!" A pak byla osvobozena ve jménu Ježíše. JO! Takže jsem viděl, že to fakt funguje! Jo! Už mám všechno, co potřebuji! Ale v dnešních církvích...

V mnoha dnešních církvích musíme být vysvěceni, abychom mohli sloužit. V knize Skutků ale nebyli vysvěceni. Ano, byli povolání, v to já věřím, ale ne v povolání jen pár vyvolených v rámci nějaké organizace. My jsme povolání Bohem. Každý z nás je povolán ke službě. Mnoho lidí si ale myslí, že když chceme sloužit, tak se musíme nějak vypracovat, projít nějakým systematickým vzděláváním. Pak skončí, mají na nose ty brýle a snaží se nějak sloužit v rámci té krabice. Ježíš ale nepřišel s krabicí. Chce být součástí našeho každodenního života. Ježíš chce být součástí každodenního života.

Další věcí, kterou chci zmínit... Uctívání. Když mluvíme o uctívání, tak většinou myslíme ten vyhrazený čas v neděli, na speciálním místě, kdy pověřeni lidé dělají speciální věci, které jiní dělat nemohou. My si myslíme, že uctívání obnáší: vyhraněný čas, místo a speciální lidi, co dělají věci, co

já, ty, nebo jiní lidé dělat nemohou. A to je tak zakořeněné v našem smýšlení. Tak máme shromáždění, chvály/uctívání a čekáme, že Bůh bude jednat. To je v pořádku. Ale co pondělí? Co úterý? A co ve středu? A co ten každodenní život s Ježíšem? To my neočekáváme. Když jsme spolu tak na to nemyslíme.

Včera jsem posílal několik knih. Na poště přede mnou stál kluk, kterého jsem poznal, protože jsem ho před 2 měsíci vzal s sebou do ulic, byl s ním několik dní, trénoval jsem ho... a několik lidí se během toho obrátilo, bylo pokřtěno - a on to viděl. Je to křesťan, co je z jiné církve v jiném městě, ale včera jsem ho tak potkal, a tak jsem ho pozval na kávu. Sedli jsme si společně, dali si kávu, a co jsme dělali potom? Měli jsme církev. Mluvili jsme o Ježíši, já jsem ho učil, říkali jsme si svědectví... On mi také něco dal. Po hodině konverzace s ním jsem byl tak nadšený, protože jsem viděl, že se jeho život za minulý měsíc absolutně změnil díky tomu setkání se mnou. Za to mi tolik děkoval. "Změnilo to celý můj život. Děkuji, že činíš učedníky. Děkuji ti za to, cos mi předal."

Ale ne vždy jsem dělal učedníky, protože jsem si myslel, že učednictví je něco, pro co je třeba být nějak "posvěcen," že je třeba být knězem a že to musí být v neděli na shromáždění. Tímto smýšlením Boha nesmírně omezujeme. Teď už chápu, že učednictví je součástí života. Když jste s lidmi a mluvíte o Ježíši, tak z nich činíte učedníky a trénujete je. A tento chlapík nechodí k nám - chodí do jiného společenství. Co se ale děje s ním, začalo ovlivňovat celé společenství, kam chodí. My jsme povoláni činit učedníky a místo toho se tak často soustředíme na církev, ale je to o každodenním životě. V minulosti se církev stala něčím, čím neměla být a uctívání/chvály to samé.

A teď Duch svatý. Když se bavíme o Duchu svatém, o pomazání, tak mnoho lidí si myslí, že to je pro pár vyvolených lidí ve speciální čas. Čteme o tom například ve Starém zákoně. Je tam chrám, kněz do něj vstupoval... A proroci v SZ měli pomazání od Boha a od jiného proroka. A dnes v některých denominacích máme hodně služeb o pomazání, kam lidé chodí, aby získali pomazání. To bylo i v mé církvi. Obrátil jsem se a chodil jsem ze shromáždění na shromáždění. Proč? Protože jsem chtěl, aby na mě Boží muž vložil ruce, abych získal pomazání. A já sledoval, že toto smýšlení nějak zničilo tu církev a celou denominaci. Teď totiž máme mnoho lidí, co chodí z konference na konferenci, ze shromka na shromko, aby získali něco, co už mají.

Pokud jste spasení, naplnění a pokřtěni Duchem svatým, tak již máte to pomazání, protože v Novém zákoně, když se mluví o pomazání, tak se tím myslí Duch svatý. Když přijmete Ducha svatého, tak máte v sobě tu stejnou moc, která Ježíše vzkřísila z mrtvých. Takže nepotřebujete nové pomazání, protože žádné takové ani není. Takže pokaždé, když budete číst Skutky nebo epištoly, kde se mluví o vkládání rukou, tak se nejedná o pomazání. Ve vkládání rukou a modlitbu za lidi, aby přijali Ducha svatého, věřím, ale to je jednorázová záležitost. Pak to prostě máte. Naplnění Duchem pak není něco, co přijmete zvenčí, ale něco co poplyne z vašeho nitra. Kdy? Když to někomu dáte. Když někomu dáte, co už máte, tak potom přijmete. Dejte a bude vám dáno. To není o penězích, ale o životě. Takže dnes máme takové smýšlení, kdy si lidé myslí, že církev je budova, kněží jsou speciálně vyvolení, uctívání že musí být v neděli a musí mít nějaký daný řád, a že Duch svatý je pro pár speciálních lidí a nikdy ne pro mě. Takže lidé tak pokračují v těch náboženských aktivitách: chodí do církve, dělají ty věci na nedělním shromáždění, sednou si, aby si poslechli kněze, který všechny ty věci dělá.

A Duch svatý? Jdeme v neděli do církve, někdo se tam za nás modlí a my doufáme, že jednoho dne něco přijmeme, abychom pak mohli vyjít sloužit Bohu. Já vidím mnoho ovoce v tom, co my teď děláme - v trénování lidí. Máme moře svědectví od lidí, se kterými pracujeme: že se lidé obracejí, jsou uzdravováni, osvobozováni od démonů - na denním pořádku. Nikdy spolu nemluvíme o pomazání. Nikdy jsme nepoužili to slovo. Nikdy jsme nemluvili o darech. Ne. My to prostě děláme. Žijeme to. Protože máme všechny dary skrze Krista. Máte všechno! Všechny dary tam jsou. Ok, možná se najde někdo, kdo řekne, že každý přece nemá dar uzdravování. To ne, ale nepotřebuješ dar uzdravování, abys uzdravoval. "Co?!" Nepotřebuješ ten dar. Vysvětlím: Je každý evangelista?

Ne. Může každý evangelizovat? Ano! Je každý prorokem? Ne. Může každý prorokovat? Ano! Má každý dar uzdravování? Ne. A může každý uzdravovat nemocné? Ano!

Tak jak to funguje? Když čtete Efezským 4:11, kde Bůh mluví o darech, které dal do církve, tak se dovíte, že ty dary jsou pro přípravu svatých pro službu. Takže nepotřebujete dar uzdravování, abyste uzdravovali. "Tato znamení následují ty, kdo věří." Pokud jste znovuzrození, tak věřte, vyjděte a jedněte podle Božího slova. Pokud to budete dělat hodně, často a začnete trénovat další, tak pak se to stane tím darem. Pak je to dar. Takže to není tak, že když uzdravíte nemocného, tak máte ten dar. Ne. To může každý. Takže já používám ten dar, který mi Bůh dal. Jak? Tím, že trénuju další lidi, aby to dělali. A toto já dělám svými slovy nebo skutky, že mě následují a já jim ukážu, jak na to a oni v tom pak prostě pokračují. Není to tak, že bych na ně vložil ruce a dal jim ze sebe něco. Lidé mi píšou: "Torbene, já chci přijmout, co máš ty." No... můžeš přijmout Ducha svatého, můžu se modlit a ty být vysvobozen od démonů nebo být uzdraven. Můžu se modlit. Ale pokud už máš Ducha svatého, tak už nezbyvá nic jiného, než podle toho prostě žít.

To je totiž tak protichůdné smýšlení. Jako například můj kamarád Don z The Last Reformation USA. Kontaktoval mě, že viděl video a pozval mě do USA. A pamatuji si, že na začátku, když mě zkontaktoval, tak řekl: "Torbene, přijď, musíš mě 'nakopnout'! Potřebuji být vyzbrojen. Vem mě s sebou na ulici!" Tak jsem souhlasil, ale on pak napsal: "Chci počkat, protože chci udělat video, kde to ty děláš, kde mě trénuješ... takže na tebe čekám." Ale pak o několik dní později napsal: "Už jsem to nevydržel! Šel jsem včera ven a lidé byli uzdraveni, a tak jsem s sebou vzal někoho dalšího, trénoval jsem ji a ona teď dělá to samé." Už nemohl déle čekat. Nemusíte čekat. Když jsem tam já přišel, tak to nebylo proto, abych na něj vložil ruce a dal mu nové pomazání. Ne. Přišel jsem, abych mu pomohl, učil ho, trénoval a ukázal, co už máme.

Takže pokud si teď říkáte: "No jo, ale já čekám na nové pomazání, čekám na něco nového/dalšího." Tak to nemusíte. Nemusíte čekat, až vás budu vyučovat o uzdravování nemocných, než to uděláte. Jen si přečtete Skutky, Ježíšova slova, vyjděte a dělejte to. Jednoduché. Čtete a jedněte podle toho. A když změníme toto smýšlení, tak náboženské smýšlení ztratí moc a my pak začneme žít ten každodenní život. Ano! Můžete chodit na nedělní shromok do církve, může tam být nějaký kněz. Ano, můžete mít uctívání/chvály. Můžete dělat ty věci. Ale neomezujte se jen na to. Neomezujte to na to, že je jen jeden kněz. Neomezujte to jen na to. Protože když čtete Skutky, tak se zamyslete, kolik děje se v té knize odehrává v rámci nějakého církevního shromáždění. Ne, tam vidíte každodenní život s Ježíšem.

Hodně lidí takový život nezažívá, protože pro ně je církev jen místem, kněží je jen pár, chvály se taky dějí jen tam a jsou přesvědčení o tom, že mají málo Ducha svatého. Tyto věci já nazývám náboženstvím. Toto je náboženství. S tím Ježíš nepřišel. Ani o tom nemluvil. Ježíš nepřišel ustanovit nové náboženství - Ježíš přišel ustanovit Království. Království, které se velmi liší od všech náboženství. Když se ale podíváte na to, co děláme v církvích, tak to se často moc neliší od těch shromáždění v kostelech nebo v mešitách. Sejdou se společně, mají tu budovu, dělají všechny ty věci, ale Ježíš přišel s něčím úplně jiným. On chce být hlavou svého Těla. Chce, aby Tělo fungovalo. Nebylo to o členství. Bylo to žijící tělo plné lásky. Byla to rodina. Nejen seskupení členů.

Tak co tedy Ježíš myslel tou církví? Přišel postavit novou církev. Chci přečíst několik míst z Bible: v 1 Korintským 3 Pavel říká: "*Copak nevíte, že jste Boží chrám! Vždyť ve vás přebývá Boží Duch!*" Takto Pavel v podstatě říká: "Copak to nevíte?! Vy nevíte, že VY jste Boží chrám?! A že Duch svatý je ve vás?!" Později v té samé epištole v kapitole 6 říká: "*Copak nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého?*" Takže říká to samé pořád dokola: "Nevíte, že vaše tělo je tím chrámem? Vy jste chrámem Ducha svatého." Já jsem chrám. Já jsem Boží chrám. Já jsem církev. S tímto Ježíš přišel. "Já jsem ten chrám, já jsem církev." A když Ježíš mluvil o knězi... Když se dnes zeptám lidí, "kde v Bibli čtete o funkci kněze?" tak mnohé napadne Efezským 4:11: "To on rozdal své dary - apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele." Označení "pastýř" se dnes používá pro pastory.

Pastýře dnes máme v každé církvi. Jediné místo, kde to slovo v Bibli najdete, je právě v Efezským 4:11. To jediné místo. Jako najdete ho na třech dalších místech, ale vždy byla řeč o Ježíši. On je tím Pastýřem. Jediné místo, kde pastýřem je někdo jiný než Ježíš, je v Efezským 4:11. A na tomto krátkém slově jsme dnes vystavěli celou církev. Jedno slovo. A přitom v kontextu není řeč o tom, jak to má fungovat.

Jak jsem dříve řekl... například evangelisté jsou v mnoha církvích ti, co vyjdou ven a evangelizují. Ne. Ti, kteří evangelizují, jsou učedníci. Jak čtete v Efezským, evangelisté jsou ti, kdo připravují svaté vyjít a evangelizovat. Když my ovšem slyšíme to slovo, tak okamžitě nasazujeme brýle a pomyslíme si: "Pastýř je kněz (pastor), který má církev, je vysvěcený a vyškolený a je speciálně povolán, aby dělal všechny ty věci. Ne. Když v Bibli čtete o pastýřích, tak je třeba mít na paměti, že všichni jsme kněží. Ano, v Bibli jsou i lídři jako např. biskup nebo správce, což je to samé slovo, ale tenkrát to bylo úplně jiné. V mé knize The Last Reformation jdu více do hloubky, ale chci hlavně říct, že potřebujeme změnit naše smýšlení.

Musíme se vrátit ke kněžství všech věřících. Každý je totiž povolán sloužit. A pokud chceme vidět ovoce a chceme vidět církve růst, tak musíme pochopit, že každý je knězem (tj. služebníkem), každý může křtít, vysluhovat večeři Páně, každý může dělat ty věci. V církvi nejsou žádní pasivní členové a služebníci. Samozřejmě máme vedoucí, které máme respektovat, ale ti lídři nestojí nad námi. Nemají větší autoritu v Království, než máme my. Ne oni stojí s námi, aby nám pomohli a nasměrovali nás. Ježíš přišel s tímto: "Já jsem kněz, jsem povolán, můžu křtít a můžu činit vše, co Bible říká." S tímto přišel. A co Duch svatý? "Ta samá moc, která vzkřísila z mrtvých Krista, žije ve mně." Všichni máme toho stejného Ducha a pomazání.

Pamatuji si na jedno shromáždění v Polsku. Hodně jsem se ty lidi tam snažil naučit, o čem to náboženství je. Je to v nich ale tak zakořeněné, že to zabíjí tu církev. To se děje ale všude možně. Měl jsem tam shromáždění a obrátila se tam jedna dívka, byla pokřtěna v Duchu svatém a pak tam byl ještě muž, za kterého jsem se modlil. On spadl na zem, manifestoval se skrze něj démon. Chtěli jsme ho vysvobodit, tak jsem zavolal tu dívku, která se sotva obrátila a řekl jsem jí: "Toto je démon, ty ale máš v sobě Ducha svatého, takže se tady posad' a mluv k němu, přikaz mu, aby odešel. Můžu tě tak nechat? Zvládneš to? Ok." A pak jsem se odešel modlit za další lidi. Viděl jsem ale jednoho staršího z církve, že jí něco řekl, ona se postavila a sedla si zpátky na své místo. To mě tak rozčílilo, když jsem to viděl. Tak jsem za ní šel znovu: "Pojď se mnou, toto je mé shromáždění, takže jdeme na to." Znovu si tedy sedla k tomu muži. Pak ale znovu přišel ten starší, něco jí řekl a ona se vrátila.

Tak jsem šel za ním a ptal jsem se, co se to děje. On řekl: "Ale to je démon." Já řekl: "Ano." - "Ale ona je v tom nová!" - "Ano." - "Ona to nikdy dříve nedělala!" A já řekl: "Ano, ale ona má toho stejného Ducha svatého jako ty nebo já a ona to nikdy nezkusí, pokud ji nenecháme začít. A toto je v tom vhodná doba. A toto je moje shromáždění." A tak jsem se naštvál, protože on tak bránil v jejím růstu a učení kvůli svému tradičnímu smýšlení. Tak jsem to tak nechal a řekl jsem mu, že si o tom později promluví s pastorem. Vzal jsem ji znovu: "Teď se modli, přikaz tomu démonu odejít." Dále jsem se modlil za ženu, která za mnou přišla a řekla: "Ach, můžeš se za mě modlit? Před 20 lety jsem něco ztratila. Když jsem se obrátila, tak jsem byla zapálená. Mluvila jsem o Bohu, modlila jsem se za lidi, ale pak přišel vedoucí v církvi a řekl mi, že to nemůžu dělat, protože jsem žena. Ta slova mě nějak zahubila. Od té doby jsem úplně vyhasla." S tímto já se setkávám pořád a pořád.

My tak vyvyšujeme vedoucí na místa, kde by neměli být. Pak stačí jen málo slov, aby uhasila ten oheň. To bychom neměli dělat. Máme respektovat lidi, ale my všichni jsme služebníci a kněží. Já se za ni modlil, ona byla vysvobozena a ten oheň znovu ožil. Neustále se s tím setkávám. Takže později jsem byl s pastorem toho sboru a byl jsem taky s jedním velkým vedoucím Letničního hnutí v Polsku. Seděli jsme tak spolu na kávě a já jsem se na ně podíval a řekl jsem: "Máte tady problém. Vy sami víte, že nečiníte učedníky. Proč třeba nenecháte nikoho jiného křtít? Proč nenecháte ty nováčky někoho křtít?" A ten kněz, kterého respektuji jako kamaráda, ale neuznávám jeho pohled

na věc, mi řekl: "No jo, Torbene, ale oni to nikdy dříve nedělali." A tak jsem odpověděl: "Ne! A nikdy to ani dělat nebudou, pokud je to dělat nenecháte." - "No jo, ale my nemáme silné věřící. Máme lidi, co pořád mají moře nedostatků a na něco takového nejsou připraveni." Odpověděl jsem: "Nikdy nebudou připravení, pokud je nevytrénujete a nevyzbrojíte. Nechte je učit se děláním. Skrze to pak porostou."

Pak mi řekl něco, co bylo šíleně šokující. To dokázalo, jak moc člověk může mít ty brýle až vrostlé v sobě. Řekl: "Torbene, kdo pokřtil Ježíše? Nebyla to žena! Nebyl to jen tak někdo! Byl to Jan Křtítel. Byl to prorok a Ježíš čekal 30 let, než se dal pokřtít, takže my bychom neměli lidi křtít hned." A já byl v takovém šoku, popravdě. Jak může člověk s velkou církví, kdo je v tolika ohledech chytrý, kdo četl Bibli už tolik let, říct něco takového? Nemůžete přece použít Ježíšův příklad čekání 30 let na křest i dnes. A říct, že lidi by se neměli nechat křtít hned. Stejně tak ani nemůžete použít příklad Jana Křtitele. To byl speciální případ. A i Bible říká, že ten nejmenší v Království je větší než Jan Křtítel. Tady ale tak vidíte to smýšlení, jak se vkradlo do církve. A přitom ten muž je tak vyhořelý a frustrovaný. A ptá se: "Proč lidé nerostou? Proč se v této církvi nic neděje? Proč jsem vyhořel? Proč je tak těžké být pastorem?" A když se zeptáte lidí v církvi, jestli chtějí dělat, co dělá on, tak řeknou, že určitě nechtějí vést nějakou církev, protože to je tak těžké. To ale protože stavíme na úplně špatném základu.

Je to těžké, protože se soustředíme na špatné věci. Ano, v církvi jsou lídři a ano, jsou tam i nějací pastoři, ale to je funkce a ne pozice. Pastor je funkce a ne pozice. Evangelista není pozice, prorok není pozice. Jsou to funkce. Funkce, které fungují v rámci církve. Nejsou nad lidmi, ale po jejich boku, aby sloužili. Každý může sloužit. Ježíš proti těmto věcem brojil.

Když jste se obrátili a přijali Ducha svatého, tak ho máte! Už nemusíte běhat ze shromáždění na shromáždění. Pokud chcete růst a být naplnění, tak Bible říká, myslím v Efezským 5, že musíte být naplnění Duchem. On vás ale nenaplní díky tomu, že chodíte na tolik shromáždění. Jste naplnění dáváním. Dejte a bude vám dáno. Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte. Když se začnete modlit a začnete dávat Ducha svatého, tak ten život začne proudit. Jo! A pak z toho budete nadšení.

Například tady v Dánsku máme tzv. kempy s Biblí a každá velká církev má svůj vlastní "Bible camp", kde lidé přijdou, chodí na semináře, besedy a shromáždění a samozřejmě se tam děje spousta dobrých věcí. Viděl jsem například, že ti lidi pak psali na Facebook: "Wow, to byl tak úžasný týden! Fantastické!" A my máme taky vlastní konferenci. Jdeme na nekřesťanský festival, kde jsou tisíce mladých lidí, kteří neznají Ježíše, kteří chlastají a nadávají a o Bohu neví zhora nic. Tak tam jdeme, i s těmi nováčky, s lidmi, co milují Ježíše, a mluvíme tam o Ježíši. A každý člověk, co tam byl s námi, se pak vrací domů absolutně nadšený: "To bylo tak fantastické!" Píší na Facebook: "Nejlepší víkend mého života! Jsem proměněný, naplněný!" Přímou vidíte to nadšení na lidech. Takto jsou nadšení pokaždé. A popravdě jsem neviděl lidi tak nadšené, když šli z nějakého shromáždění. Ale vždy vidím nadšení, když se dává, když se slouží. To vás nadchne. A k tomu jsme povoláni. Když změníte své smýšlení, tak přímo tohle zažijete.

Poslední věc: uctívání (chvály). Uctívání je, když se odevzdáte Bohu jako živé oběti a stanete se rukami a nohama Ježíše. To platí pro pondělí, úterý, středu, čtvrtek i pátek... Takže uctívání může probíhat i na shromáždění, to jo, ale jen o tom to není. Uctívání je, když se dáte Bohu. Když vyjdete, tak jste pořád církev, když sedíte s lidmi v kavárně a mluvíte s nimi. Jste církev, když vycházíte do ulic a evangelizujete, mluvíte s lidmi o Bohu. Tohle je uctívání. To je služba Bohu. Chápete? Tímto bych to chtěl zakončit.

Náboženství, náš systém říká, že církev je speciální místo, kde se dělají speciální věci, kněží jsou taky speciální lidé, kteří dělají speciální věci, jsou pro to vyučení a posvěcení. Oni můžou pak lidi křtít, vést večeri Páně, můžou být prostředníci mezi námi a Bohem. Uctívání (chvály) musí probíhat v neděli na speciálním místě, kde musíte dělat speciální věci, protože když je neděláte, tak

to nemůžete nazývat uctíváním. A Duch svatý: pomazání je jen pro několik vyvolených lidí. Takto jsem přemýšlel po mnoho let. Můj život vypadal úplně jinak, protože jsem tak přemýšlel. Nevypadal jako život z knihy Skutků. Teď je to úplně jinak, protože už chápu, že já jsem církve. Chápu, že jsem tím chrámem. Mám v sobě Ducha svatého, pomazání, tu samou moc, která vzkřísila Ježíše z mrtvých. Ta teď žije ve mně. Nepotřebuji se soustředit na získávání darů. Vše už mám v Ježíši. Jsem kněz, jsem povoláný, mohu křtít.

Před nedávnem jsem byl v Německu, hodně lidí se obrátilo a bylo pokřtěno. Zanedlouho mi německý kněz poslal dopis: "Torbene, kdo ti dal autoritu ty lidi pokřtít?" Byl proti mně, protože se to nestalo v církvi a ti lidé se nestali členy tamní církve. Ne, stali se členy Těla Kristova. A kdo mi dal tu autoritu? Ježíš. On mi dal tu autoritu, protože mě povolal stejně, jako povolal vás. Já jsem kněz, já jsem církve, mám Ducha svatého. Uctívání je součástí života. Něco, co děláme každodenně. Chtěl bych, abyste si v následující době četli Skutky. Až je budete číst, snažte se pamatovat na tyto pravdy, říkejte si je, zvykněte si na ně. Vymyjte si jimi mozek. "Já jsem Boží chrám." "Já jsem církve." Říkejte si to, když budete v obchodě něco nakupovat. Budete stát v řadě: "Já jsem církve, jsem kněz. Já jsem kněz! Ti lidé kolem mě... já jsem jejich knězem. Já jsem církve. Jsem k těm lidem povolán." A uctívání znamená, že se Bohu vydáme jako živé oběti. Takže když se stanu Ježíšovým rukama a nohama, tak ho tím uctívám a ctím. Říkejte si to a rozumějte tomu, že máte stejného Ducha, který vzkřísil Ježíše z mrtvých. Toto jsem s vámi chtěl sdílet.

Když uchopíte tyto jednoduché pravdy, "já jsem církve, chrám, Duch svatý žije ve mně, jsem knězem, jsem posvěcen a povolán Bohem, nemusím čekat. Mám v sobě Ducha svatého, pomazání. Nemusím chodit pořád na nějaká shromáždění, abych získal něco nového. Už to mám! A Ježíš už mi dal příkaz a řekl mi, co mám dělat." Tak já čtu, že mám vyjít, modlit se za nemocné, vkládat na ně ruce a že oni budou uzdraveni. To protože jsem knězem, protože jsem církvi a protože Boha uctívám tak, že mu dávám své tělo. To já dělám. A pak vidím úžasné věci.

Ok. Doufám, že tomu rozumíte a těším se, až budeme příště pokračovat. Budu mluvit o něčem jiném, takže uvidíme, kterým směrem to Bůh příště povede. Bereme to prostě lekci za lekcí. Věřím, že to bude začátkem něčeho nového. A jak už jsem říkal minule: pokud máte otázky a chcete jít v problematice hlouběji, tak mám knihu The Last Reformation. Hodně lidí si tu knihu nakoupí ve větším množství a pak ji rozdávají lidem. Zrovna si někdo z Holandska objednal 5 knih a pak 5 dalších, protože chtěl, aby si to přečetli další lidé. Něco to totiž s lidmi dělá. V lidech je ta touha se osvobodit nebo znovu zakusit to zapálení pro Boha, touha být použit Bohem. A vy, co jste skutečně knězi v církvi, ale máte trochu strach, že si říkáte, že jste oficiálně posvěcení knězi a nevíte, co si s tím vším počít, tak vám chci říct: "Budte v klidu." Pracoval jsem jako kněz - jakože tradiční kněz. Nebyl jsem spokojený, protože lidé nerostli. Já jsem bojoval, snažil jsem se pro to vše udělat, ale viděl jsem pak, že stačilo změnit jen to smýšlení a najednou jsem začal nést mnohem víc ovoce, než kdykoliv předtím. A nikoho jsem neztratil. Nevlastnil jsem lidi, takže jsem o ně nemohl přijít. Neztratil jsem je ale proto, že když viděli, že je chci osvobodit a vyzbrojit je, tak mě respektovali. Ne kvůli nějakému členství v církvi nebo mé autoritě, ale díky lásce.

Takže vám, kdo jste knězem nebo vedoucím v církvi, chci říct: Tohle vás vysvobodí. Tohle vyučování osvobodí i vaši církve. Takže znovu: nejsem proti církvi. Tohle vyučování není namířené proti církvi. Tohle je svoboda. Zrovna jsem slyšel statistiku o pastorech, že 80% bojuje se stresem v dnešní církvi. Tolik lidí skončí se službou předčasně - pastoři, vedoucí - kvůli tomu stresu. Oni si to pak nosí domů a ovlivňuje to jejich rodinný život, děti. To protože neustále pracují a všechno berou na svá bedra. Být tradičním knězem (pastorem, lídrem) je velmi nevděčná práce. Ježíš ale nepřišel s nevděčnou prací. On nás povolal jako vůdce, ale my to musíme udělat správně, abychom nesli ovoce a tu svobodu sami taky zakusili. O tom ale budeme mluvit až příště. Bůh vám žehnej.